

De jacht op Ursula Graurock

Van dezelfde auteur:

De dag dat we Andy zijn arm afzaagden

Natte dozen

De tenondergang en de ongelooflijke wederopstanding van

Eddy Vangelis

De trapchauffeur

Niemand hield van Billie Vuist

Kijk niet zo, konijntje

In elke vrouw schuilt haar moeder

Ik heb aids van Johnny Diamond

Oogje. Het kleine meisje uit de Lange Tafelstraat

Marnix Peeters

De jacht op
Ursula Graurock

Roman

Het Getij
Uitgeverij De Arbeiderspers
Amsterdam · Antwerpen

Copyright © 2021 Marnix Peeters

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van bv Uitgeverij De Arbeiderspers, Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Het Getij maakt deel uit van
Uitgeverij De Arbeiderspers, Amsterdam

Omslagontwerp: Rouwhorst + Van Roon

Omslagillustratie: © Tomasz Pluta

Portret auteur: Koen Broos

Typografie: Perfect Service, Reeuwijk

ISBN 978 90 295 4516 7 / NUR 301

www.marnixpeeters.be

www.arbeiderspers.nl

Een bruisende roman over het paranormale, tegen de achtergrond van het nazisme, het feminisme, de nymphomanie en het multiculturalisme

‘De feiten horen alle alleen maar tot de opgave, niet tot de oplossing. Het mystieke is niet hoe de wereld is, maar dat zij is.’

– Ludwig Wittgenstein

‘The liar’s punishment is not in the least that he is not believed, but that he cannot believe anyone else.’

– George Bernard Shaw

‘Wie dom is moet slim zijn.’

– Dolf Verspoor

Dramatis personae

(In volgorde van opkomst)

Cherif Sese Seko – een nachtwinkelier

Dieudonné Sese Seko – zijn vader

Dikke Donny – een klant

Woutje Timmermans – een ambitieuze student

Anamanda, Tanja en Anette – klanten

Maria Deklever – een oude vrouw

Cor en Bas – een echtpaar

Eleonore en Guinevere Deklever – dochters van

Maria Deklever

Lize Spit – auteur

Bonita en Bonnie – B & B-uitbaters

Snazzy en Bahar Nakhjevani – zogezegd een

same-sex echtpaar

Willibrordus Nakhjevani – hun zoontje

Benny Göring – een vermoedelijke achterkleinzoon

Izmir – een Syrische zaaddonor

Adelheid Graurock – zus van Ursula Graurock

Mnevis El-Shazly – een Egyptische god

Ursula Graurock – voorwerp van jacht

Niloofar Sese Seko-Nakhjevani – dochter van

Cherif en Snazzy

Horst Frankenstein – echtgenoot van Adelheid Graurock

Benny Gariboldi – een vermoedelijke achterkleinzoon

Locaties

Serviceresidentie De Lijsterbes

Een nachtwinkel in Gent

Schiesshaus bij Bayreuth

Braunschweig bij Hannover

Unterschreez bij Schiesshaus

Windischeschenbach bij Unterschreez

Een kapitale villa in Zeeland

DEEL I

HET RAADSEL VAN DE PANDAWORST

I.

Ge ontkomt nooit aan uw vader.

Bij de beesten smeert hij 'm al voor de geboorte. De weenen zijn nog niet begonnen of hij zit al op een volgende teef zijn volgende zoon- en dochterpups bijeen te klieren, niet zelden tegen de zin van de teef. Aan de melancholie in haar ogen kunt ge zien dat het niet de eerste van de week is. Als er bij hoge uitzondering eens een reu lang genoeg blijft plakken om zijn kroost te aanschouwen, is het maar voor heel even. Reeds drentelt hij de straathoek om omdat hij iets geroken heeft dat hem aanstond.

Bij de mens is het miserie, vaders. Op uw achttiende staat hij nóg in uw nek te hijgen en u aan te porren om in zijn voetsporen te treden, of u toch minstens bedrukt en vol doorgesleten verwachting aan te kijken, hopend dat ge het beter gaat doen in het leven dan hij. Op uw vierentwintigste ziet ge hem zijn neus ophalen voor de vriendin die ge hebt meegebracht, als het al geen vriend is, en met wat tegenslag zit hij op zijn zeventigste herstellend van zijn herseninfarct nog altijd naar u te loeren met zoveel afkeuring en teleurstelling in de blik dat ge u afvraagt waar hij het blijft halen en waarom.

Ik loer terug, en al snel zitten wij zo een minuut lang naar elkaar te staren.

Hij heeft zeker niets van mij aan want hij draagt een

pamperbroek en daarboven enkel een lichtblauwe pyjama-jas met een vette bloederig-gele vlek op de borst, alsof er een zachtgekookt vogeltje op uitgelopen is. Hij is ongeschoren. Zijn grijze borstharen kruipen ordeloos uit de v van zijn slaapblouse. Zijn hals is zakkig en gerimpeld. Hij is pas afgegaan want de pamperbroek geurt naar gesmolten plastic. Hij wijst met zijn kin naar de televisie en zegt: *hng*. Ik zet het toestel aan en zet het meteen op mute.

Hng! zegt mijn vader luider.

Ik zet het geluid aan. Een zanger zingt een hopeloos lied op een zomerpodium aan de kust, het is een heruitzending van iets van vele jaren geleden want ik denk dat de zanger dood is of toch zeker kanker heeft. Blauwe, rode en gele spots knipperen aan stalen gebinten en meisjes in het publiek staan met de armen in de lucht mee te zingen, zij zien er niet slim uit.

Ik vraag mij af wat ik hier kom doen. Zodra ik binnen ben gaat de speelbuis aan en loert hij naar dingen die hem niet interesseren. Hij doet het erom.

Ik zeg: ik zag Albert van het zangkoor vorige week. Hij zei dat ze u missen. Vooral uw gezaag en uw gevit.

Ik wacht om te zien of hij lacht of kwaad wordt maar het is alsof hij mij niet hoort.

De dames zijn net nachtegalen en de mannen brommen als prachtige bruine beren sinds gij uw kortsluiting hebt gehad, zeg ik. Eindelijk zijn we van de zwarte knoet van Dieudonné verlost, zei Albert. Eindelijk kunnen we in alle vrijheid onze artistieke grenzen verkennen en verleggen, zonder dat de ouwe met zijn stijve stokje en zijn oude ideeën de boel blokkeert.

Hij staart naar het scherm. Twee danseresjes zijn te zien,

een witte en een zwarte. Ze proberen zo verleidelijk mogelijk te dansen maar ze zien eruit alsof ook zij het in de broek gedaan hebben en met hun wulps gekronkel de aandacht proberen af te leiden. Met hun opzichtige make-up zien ze eruit als derderangs hoeren, ze zijn voor vijftien euro uit een vitrine in Brussel-Noord gehaald, plus eten en vervoer.

Ik zeg: pa, zelfs bij die slonzen maakt ge geen kans meer. Uw rijk is uit.

De kankerzanger komt weer in beeld, hij schudt overdreven met zijn heupen en hij lacht en knipoogt mysterieus en geil naar de danseressen. Ze hebben hem vast vijf minuten voor hij opkwam in ruil voor wat extra gage in zijn container van zijn stress afgeholpen. In zijn broek pikt het nog pijnlijk na. Deze lagekostenraamhoeren zijn meestal verre van kiemvrij. Vandaar de hipshake.

2.

In de winkel riekt het naar kardemom. Het zit in de helft van wat ik verkoop – in de relaxerende zeep en de mediteerkaarsen en de wierookkegeltjes en de wc-spray. Ge krijgt het in geen honderd jaar nog uit de muren. Als ik ooit stop en ze maken er een frituur van, dan zitten de klanten met hun neus in de lucht en vragen ze aan Lange Willy wat er zo meurt. Ge moogt hier elke dag een pakje Groene Michel oproken, ge komt de volgende ochtend binnen en het eerste wat ge riekt is kardemom.

Eerst heb ik er de kaarsen bij gedaan, de kruidenzakjes, de oerzeep, de echoschelpen, de klankschalen en al dat soort rommel. Dingen die ze kunnen aansteken en ophangen en

die ze tegen elkaar kunnen slaan, die stinken of een zacht lawaai maken. Boeddhistische reisaltaren. Amuletten. Bracelets, charms, gelukshangers. Kralen en stenen. Windgongen uit bamboe. Blaas er eens tegen en ze krijgen een natte broek. Ze staan met hun ogen dicht te glimlachen alsof ze een week in Banjul gewonnen hebben. Ge voelt dat tot in uw ziel, zei er ooit een, dromend van iets wat ze niet kon krijgen.

Vorig jaar ben ik met glijmiddel op basis van patchoelolie begonnen en daarna was de stap snel gezet. Ge moet ook iets hebben om mée te glijden.

Ge zult zeggen: het zijn rare diversificaties voor een nachtwinkel, maar het zit allemaal logisch in elkaar. Ze komen sigaretten kopen, waar ik per pakje amper een kopermuntje aan verdien, maar hun leven is een puinhoop en dus zijn ze op zoek naar zin en betekenis en willen ze daarover lezen. Mijn eerste doos boeken was in een week uitverkocht. Hun therapeut maakt ze wijs dat het niet alleen belangrijk is dát, maar ook hóé ge leest: ge moet het in de juiste setting doen, anders kunt ge de ware betekenis van het geschrevene niet in u opnemen. In de hectische wereld van vandaag moet ge u een eigen, figuurlijke grot uithouwen, waar ge kunt connecteren met de holbewoner in u en met de kosmos waar ge deel van zijt, waar ge helemaal tot rust kunt komen. Vandaar de klankschaaltjes en de windgongen. Gooi er nog wat wierook tegenaan en ze stijgen op.

Maar de kern van de zaak, waar ze allemaal écht naar op zoek zijn, is iets om in hun muis te steken. Het klinkt vulgair maar het is de waarheid. De meesten zijn getrouwd, of het geweest, maar als ze het nog zijn is het beste er al lang vanaf. De kinderen zijn groter, en ze beginnen van vroeger te dromen, van toen ze zich achter de danszaal lieten

pakken door de derde van de avond. Meisjes vinden dat plezant, promiscuïteit. Het is hun natuurlijke staat. Pas op latere leeftijd, vaak als ze al in de twintig zijn, laten ze zich wijsmaken dat een goede moeder het bij één man houdt. Dat doen ze dan maar, en dan zijn ze bezig met de opvoeding en zijn ze twintig jaar verder en merken ze plots dat er niemand meer staat te trappelen van geilheid en ongeduld om hen tegen de muur te plakken. Zelfs niet de uitbater van de nachtwinkel. Het zijn allemaal lelijke spinnenkoppen geworden, ze hebben hun haar lelijk kort laten knippen, het is bros en futloos en het riekt naar kalk, en ze kleden zich verkeerd. Ze hebben onderin in oude lades hun harembroeken met olifantprint teruggevonden en hun Mexicaanse capuchontruien van harde wol in rastakleuren, en hun rode kerchiefen met ingewerkte gouddraad die na al die jaren nóg naar de sigaretten rieken. Hun borsten hangen, hun benen zijn dik en staan vol met spataderen en blauwe bulten. Ze hebben eczeem achter hun oren en in de plooiën van hun buik, hun lippen staan vol kloven, ze krijgen baardgroei en rode schilferige ellebogen. Sexappeal zeer laag.

Na de vijftiende die opzichtig stond te likkebaarden en te vragen of ik geen zin had om eens een kamilletee met haar te gaan drinken, heb ik bij mezelf gezegd: niet twijfelen, dát is het gat in de markt.

Ik had ze eerst in een rek achterin gezet, maar na een week heb ik ze verhuisd naar de kassa, op de planken achter mij. Het is niks om u over te schamen. Ik zie hun blik gaan en hun mond openvallen, waardoor hun gele tanden tevoorschijn komen, en nog voor ze iets kunnen uitbrengen zeg ik: ze staan in openingskorting, ge gaat er geen spijt van krijgen, het is topkwaliteit en als ge iets wilt wat ge niet ziet:

ik kan het bestellen. Een nog grotere, bijvoorbeeld. Als het daar beneden loddert zoals het elders loddert, kan ik mij voorstellen dat ge iets van enige omvang nodig hebt.

Ik stel mij hun echtgenoten voor. Hoe zij met lood in de schoenen 's avonds achter het moederdier aan de trap opgaan, wetend dat een van de nachten de spelonk weer zal opengaan voor het publiek en dat het geen vrijwillig bezoek zal betreffen, geen vermaakuitstap maar wel een verplichte werkreis. Hoe opgelucht moeten zij zijn, wanneer eenmaal de nacht voorbij is en zij weer veilig beneden aan tafel zitten zonder dat zij het spookhuis hadden in gemoeten, wat hen natuurlijk wel weer opzadelt met het angstige vooruitzicht dat het allemaal nog komen moet... De volgende nacht, of de volgende... Niets kan tippen aan het gevoel van bevrijding en verademing als het werk eindelijk achter de rug is, dat weten ze – de wetenschap dat ze er voor een tijd vanaf zullen zijn, dat het beest gevoerd is en niet snel weer voor hun deur zal staan te grollen.

Zij krimpen ineen bij de gedachte aan haar nachtelijke stem... Die al lang niet meer zwoel, maar dwingend en ijsig klinkt... Doe het nog eens met uw mond, Michel, dat is lang geleden...

Verward en krachteloos staren zij uit het raam naar buiten... In het niets... Zich afvragend hoe zij hier in godsnaam als jonge snaken naar hadden kunnen hunkeren, waarom zij elkaar hadden opgestookt met fantasieën en voorafspiegelingen en plagerijen en gepoch. Hoe jaloers zij waren geweest op anderen die het al gedaan hadden, of die dat toch beweerden, en hoe hun grootste wens een wurging had kunnen worden. Hoe de vanillegeur die zij hadden opgesnoven toen het voorwerp van hun begeerte

nog pril en rein was, had kunnen veranderen in een pik-kende gaslucht.

3.

Als ge de mens enkel aan de oppervlakte bekijkt, wat ik in mijn beroep heel gemakkelijk kan, is er niet veel aan. Dat vraagt hoe het gaat, zegt zonder op een antwoord te wachten dat met hén alles goed gaat en begint dan op te sommen wat er allemaal níét goed is. Negen keer op de tien wordt er iets over het weer gezegd. Meestal is het te koud, te warm, te nat, te droog of iets anders té, waarna ik zeg: dat gij hier überhaupt nog woont, is niet te verstaan. Tweehonderd jaar geleden was er niet veel keuze, tenzij ge tot de adel behoorde, maar nu rijden er treinen naar alle hoeken van het continent en als ge daar uw gading niet vindt, vliegt ge voor een paar honderd euro naar de andere kant van de planeet – érgens moet er toch wel een plek zijn waar het niet té iets is.

Dat valt toch te organiseren? Laat iedereen op de wereld op zijn twintigste een lijstje maken – ik heb het graag warm maar ik kan niet tegen de hitte, ik zit graag aan het water, ik hou van de bergen, de stad, de stilte, modern of rustiek, rokers of niet-rokers, homofiel, engdenkend, racist, Engels-talig of ik lust geen rijst of ik word mistroostig van te veel regen, en zeg dan: gij, Filibert, moogt daar gaan wonen, en gij Fatima, wij hebben een plaats voor u hier voorzien. En dat we u nooit meer horen zeggen dat iets té is. Doe dat, en ge krijgt een mooie mix van mensen, zwart en wit, slank en dik, ijverig en lui, ze leren nog eens wat talen en culturen en de kindjes worden na verloop van tijd allemaal lichtbruin-

geel, na vijf generaties is iedereen vergeten dat er vroeger negers en blanken bestonden en dat de ene soms niet binnen mocht of bij zijn kleurgenoten in de laatste coupé van de trein moest gaan zitten, zonder airco en met een gebroken ophanging en een wc zonder spoeling waar de darmlast van vijftig voorgangers nog aan vastplakte.

Er zijn nog altijd mensen die het toen beter vonden. Die menen dat die vliegtuigen alleen maar naar de andere kant van de planeet mogen vliegen om volgevreten volk van hier naar ginder te brengen en na een deugddoende zonzavakantie nog volgevretener weer terug. Als het in de omgekeerde richting begint te bewegen loopt het in de soep – dat volk is daar nodig om het strand te harken en de parapluutjes in de cocktails te zetten en hier kunnen ze niks komen doen. Als ge een hangmat bij drieëndertig graden gewend zijt went ge nooit aan een stoel uit de kringloopwinkel waar de ressorts doorheen prikken, achter het venster waar de regen drie dagen op de vier tegenaan dretst, en niks anders te doen dan aan uw fluit te trekken want de vrouwtjes zijn hier een stuk minder gewillig dan in de tropen, ze kleden zich alsof ge voor een kleine bijdrage hun poes moogt zien maar als ge de prijs vraagt lopen ze gillend weg en een kwartier later staan de flikken voor uw deur met hun hand op hun holster en de vraag of ge Nederlands verstaat en of ge alvast uw schoenen wilt gaan zoeken.

Dikke Donny komt zulke dingen hier zonder blikken of blozen tegen mij vertellen. Hij is genoemd naar Donny Osmond maar hij ziet eruit als Meat Loaf. Ik denk niet dat ik hem ooit al eens heb gezien terwijl hij níét aan het eten is. Meestal frieten of een kartonnen box met noedels met zoetzuur varken, en als hij die leeg heeft pakt hij een